06/09/2020

Ο Άγιος Αθανάσιος ο Κουλακιώτης ως κλήμα της θείας αμπέλου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με την ευκαιρία της επερχόμενης εορτής του Αγίου Αθανασίου του Κουλακιώτου (8/9), που είχε γεννηθεί στη Χαλάστρα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Νεομαρτύρων Χαλάστρας σήμερα το πρωί (Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου).

© ΙΜΒΝΚ Γραφείο Τύπου

© ΙΜΒΝΚ Γραφείο Τύπου

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος τόνισε:

«Όταν ούν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τι ποιήσει τοις γεωρ-γοίς εκείνοις;»

Μία ερώτηση θέτει στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα ο Χριστός. Μία ερώτηση με την οποία κατα-κλείει την παραβολή που ακού-σαμε και την οποία απευθύνει προς όλους μας, γιατί μας αφορά όλους, καθώς ο Χριστός περι-γρά-φει την πορεία των ανθρώπων, από τη δημιουργία τους μέχρι και τη μελ-λουσα κρίση.

Οι άνθρωποι θελήσαμε να απο-μα-κρυνθούμε από τον Δημιουργό και Θεό μας. Εκείνος, όμως, δεν μας κατέστρεψε, δεν μας εξαφά-νισε, όπως θα μπορούσε να είχε κάνει, καθώς τον είχαμε προσβά-λει με την παρακοή μας, αλλά μας έδωσε άλλη μία ευκαιρία. Μας άφησε να ζούμε και να καλλιερ-γούμε τον αμπελώνα που Εκείνος φύτευσε για χάρη μας. Μας άφησε ελεύθερους να διαχειρισθούμε τη ζωή και την ελευθερία που ο ίδιος μας χάρισε, για να δει τι μπορούμε να επιτύχουμε μόνοι μας, για να δει, αν θα καταλάβουμε το σφάλ-μα μας και θα μεταννοήσουμε και θα επιστρέψουμε κοντά του.

Δεν αδιαφόρησε ο Θεός για την πορεία μας. Έστελνε από καιρού εις καιρόν τους ανθρώπους του για να δουν τι κάνουμε και να μας υπενθυμίσουν με την παρουσία τους ότι δεν είμεθα εμείς οι κύριοι του αμπελώνος, είμεθα εργάτες, και ο Θεός μας τοποθέτησε για να εργαζόμεθα στον αμπελώνα του και να απολαμβάνουμε συγχρό-νως τους καρπούς του.

Και επειδή κάθε φορά συμπερι-φε-ρόμασταν με άσχημο τρόπο στους απεσταλμένους του, έστειλε στο τέλος και τον υιό του, με τη σκέψη πως ίσως τον ντραπούμε και συναισθανθούμε τι κάνουμε. Αλλά η ανθρώπινη πονηρία θανά-τωσε τον υιό του κυρίου του αμπε-λώνος, γιατί οι άνθρωποι πίστευ-αν ότι έτσι θα μπορούσουν να οικειοποιηθούν τον αμπελώνα.

Μέχρις εδώ η παραβολή περι-γρά-φει γεγονότα και καταστάσεις που συνέβησαν, όμως ο Χριστός ζητά να του πουν οι ακροατές του, και όλοι μας, ποια τιμωρία νομίζουν πρέπει να επιβάλει ο κύριος του αμπε-λώ-νος στους κακούς γεωρ-γούς, τι θα πρέπει να κάνει δηλα-δή ο Θεός κατά τη μέλλουσα κρί-ση.

Η απάντηση που δίνουν είναι αυτή που θα έδινε και ο καθένας από εμάς. Θα τους τιμωρούσε, λέγουν, με τρόπο ανάλογο με τη συμ-περιφορά τους. «Κακούς κα-κώς απολέσει αυτούς».

Ορθή η απάντηση, αλλά όσοι τη δίδουν δεν λαμβάνουν υπόψη τους ότι η παραβολή δεν αφορά μόνο τον Ισραηλιτικό λαό, όπως ερμηνεύουν οι Πατέρες της Εκ-κλησίας μας, ο οποίος, αν και ήταν ο περιούσιος λαός του Θεού, τον εγκατέλειψε, αγνοώντας και τους προφήτες και τον ίδιο τον Σωτήρα Χριστό, τον οποίο εσταύρωσαν. Αφορά και όλους εμάς, τον καθέ-να μας προσωπικά.

Γεωργοί στον αμπελώνα του Κυ-ρίου, στην Εκκλησία, είμεθα πρω-τίστως εμείς οι κληρικοί, οι οποίοι έχουμε χρέος και καθήκον να ερ-γαζόμεθα με ζήλο, με προθυμία, με αυταπάρνηση, με αγάπη και φόβο Θεού, αλλά και με συναίσθηση της τιμής και της ευθύνης που μας έχει εμπιστευθεί ο Θεός και που έχουμε αναλάβει ενώπιόν του.

Ο Θεός, παραβλέποντας τις αδυ-ναμίες μας και τα σφάλματά μας, μας δίδει ευκαιρίες για να επα-νορ-θώσουμε τα λάθη μας και να ερ-γασθούμε με συνέπεια στον αμπε-λώνα του Κυρίου, αποδίδοντας σε Εκείνον ο,τι του ανήκει και όχι οικειοποιούμενοι και σφετερι-ζό-με-νοι όσα δεν ανήκουν ανήκουν σε εμάς, αλλά στον Θεό και στην Εκκλησία, ώστε να μην βρεθούμε και εμείς στην κατηγορία των κακών γεωργών, για τους οποίους οι ίδιοι οι ακροατές του Κυρίου μας προείπαν ποια θα είναι η τι-μω-ρία τους, «κακούς κακώς απο-λέσει αυτούς».

Όμως εάν η ευθύνη των κληρι-κων είναι μεγάλη, δεν είναι άμοι-ροι ευθύνης και οι πιστοί, τα μέλη της Εκκλησίας, γιατί κάθε πιστός αποτελεί κλήμα της θείας αμπέ-λου και οφείλει να εργάζεται για να το διατηρεί ενωμένο με την άμπελο, που είναι ο Χριστός, και υγιές, ώστε να παράγει καρπούς, όπως μας ζητά ο Θεός, προκει-μένου να μην βρεθούμε αναπολό-γητοι και κατακριθούμε κατά την ημέρα της μελλούσης κρίσεως.

Αυτήν την ευθύνη συνειδητο-ποίησε και ο τιμώμενος άγιος πο-λιούχος της Χαλάστρας, ο άγιος Αθανάσιος ο Κουλακιώτης, και όχι μόνο καλλιέργησε τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός και αγωνί-σθηκε να ζήσει στη ζωή του σύμ-φω-να με το θέλημα και τις εντο-λές του Θεού, αποκτώντας με τη χάρη του αρετές, αλλά και δεν δί-στα-σε, όταν τον κατηγόρησαν δόλια οι αλλόθρησκοι ότι αρνή-θηκε τον Χριστό και ασπάσθηκε τη μουσουλμανική θρησκεία, να ομο-λογήσει θαρραλέα και δημόσια την πίστη του στον Χριστό, γνωρί-ζο-ντας ότι συνέπεια αυτής της ομολογίας του θα ήταν το μαρτύ-ριο. Το υπέμεινε όμως και αυτό με γενναιότητα, παραδίδοντας την αγνή ψυχή του στον Κύριό μας, κρεμασμένος στην αγχόνη για την αγάπη του Χριστού.

Και εάν ο συμπολίτης μας άγιος Αθανάσιος ο Κουλακιώτης προσέ-φερε με τη ζωή του, με την ομο-λογία του και με το μαρτύριό του σε μία εποχή δύσκολη πλούσιους πνευματικούς καρπούς στον Θεό, το παράδειγμά του ας αποτελεί και για μας, που τον τιμούμε, διαρ-κές πρότυπο, ώστε να αγωνι-ζόμε-θα για να ευαρεστούμε τον Θεό, προσφέροντάς του τους καρ-πούς της υπακοής, της πίστεως και της αγάπης μας, για να απο-φύ-γουμε την κατάκριση των γεωρ-γών της σημερινής παραβολής και να αξιω--θούμε του μισθού των πι-στών δούλων του, τον οποίο απο-λαμβά-νει και ο άγιος Αθανάσιος στον ουρανό πρεσβεύοντας υπέρ ημών.